

ческий образ жизни позволяет абстрагироваться от суеты, материальных благ и соблазнов, обостряет чувство собственного греха, позволяет ощутить душевную и физическую боль страждущего. Наделённый даром Божиим, внутренний человек добровольно отдаёт другим собственную духовную энергию. Отказываясь от персональной идентичности и не требуя ничего взамен, он усиленно молится о спасении тех, кто искренним раскаянием может заслужить прощение. Человек Божий устремлён к *Нему* на всём протяжении подвижнического пути.

Литература

Бахтин М. М. Эстетика словесного творчества. М., 1979. 424 с.

Водолазкин Е. Г. Лавр: роман. М., 2019. 440 с.

Левушкина Р.
Београд, Србија

ПРАВЦИ ТЕОЛИНГВИСТИЧКИХ ИСТРАЖИВАЊА (НА МАТЕРИЈАЛУ НЕКИХ ДЕЛА СВЕТИТЕЉА НИКОЛАЈА (ВЕЛИМИРОВИЋА))

Светитељ Николај Жички и Охридски, познат у руској средини као Николај Српски – за живота је написао веома много (сабрана дела изашла су у 13 књига). До сада није било систематских истраживања језика и стила овако плодотворног богослова, философа и књижевника, а највећу пажњу лингвиста до сада привлачило је његово дело *Молитве на језеру*, као и његове паралитургијске песме и *Охридски пролог*. Већина дела, пак, још увек чека своје истраживаче. Нашу пажњу за ову прилику привукао је један рукопис Светитеља и његово фототипско издање под називом *Словесник* (изд. Народна и универзитетска библиотека у Приштини, Трстеник 1997). Наиме, у овој књизи садржани су рукописи текстова разних жанрова: лирских и епских песама, поучних текстова, есеја, текстова разних химнографских жанрова, поменика, житија, народних

умотворина, докумената, као и других књижевних облика којима тек треба дати жанровско опредељење. Овај материјал је разнообразан и у смислу употребе језика: има текстова како на црквенословенском, тако и на српском језику. У неким текстовима ови језици се преплићу. На појединим местима текст на црквенословенском превођен је на српски одмах поред оригинала. Лингвистички је интересно ово прожимање два језика не само у лексичком и преводилачком смислу, већ и графички (употреба старе графије у тексту на српском, и то не само слова, него и знакова). Текстови су, дакле, теолингвистички интересантни најпре у жанровском, лексичком и стилистичком смислу. То су истраживања овог материјала која бисмо ставили на прво место кад је у питању теолингвистика. Дубље истраживање истог, сигурни смо, показаће и неке друге правце теолингвистичких истраживања којима ћемо, надамо се, у будућности – првенствено теоријски и методолошки – обогатити како теолингвистику уопште, тако и србистику.

Makuchowska M.
Opole, Polska

DYREKTYWA POZYTYWNEGO WARTOŚCIOWANIA SACRUM W STYLU RELIGIJNYM

W referacie wychodzi się z założenia, iż język religijny zakłada szczególny rodzaju poznania, z którym nieodłącznie wiąże się komponent aksjologiczno-afektywny. Ludzie wierzący poznając Boga, jednocześnie zajmują wobec niego określoną postawę wartościującą i emocjonalną. W chrześcijaństwie (podobnie jak w innych religiach) możliwe jest wyłącznie pozytywne wartościowanie Boga (oraz innych Istot świętych), i to w stopniu najwyższym (Bóg jako doskonałość). Badania pokażą, iż fakt ten: organizuje poziom genologiczny, motywując gatunki o dominującej funkcji chwalenia (*hymny, psalmy, litanie*); tłumaczy obecność pochwalnych predykatów w modlitwie, pieśniach, kazaniach itp.; wprowadza leksykę o dodatnim nacechowaniu i stwarza konteksty, w których słowa nabierają dodatniego nacechowania (np.